

Ἡ Βοσκοπούλα

Μὲ πλήσια προθυμιὰ κι' οἱ δυὸ κινοῦ-
με,
τὸ σπήλιον ἐσπουδάσαμε νὰ βρούμε·
τὰ χέρια ἐνοῦς τ' ἄλλου μας ἐκρατοῦ-
μαν,
πασίχαροι τῇ στράτα ἐπορπατοῦμαν.

Τῇ στράτα πορπατοῦμαν ς' περβολάκι
βρίσκω βαγιὰ καὶ κόφτω ἓνα κλαδάκι·
κάνω γοργὸ πιτῆδειο δακτυλίδι,
δίδω το αὐτῆς κι' ἐμένα αὐτήνη δίδει.

Μὲ τὰ παιγνίδια ἐπηαίναμε τῇ στράτα,
τὰ δέντρη ἦτον λούλουδα γεμάτα·
ἐπέφτασιν οἱ ἀνθοί, ἐπεριχοῦσα,
τὰ κάλλη τῆς ἀφέντρας μου ἐπλουμοῦ-
σα.

Ἐλαμπεν οὐρανὸς τ' ἄστρον γεμάτος
κι' ὁ ἀνεμος ἐφύσα ὁ δροσάτος,
δντε στὸ σπήλιο σώσαμεν αἰφνίδια
μὲ γέλια, μὲ χαρές, μὲ τὰ παιγνίδια.

Κώστας Βάρναλης

ΟΡΕΣΤΗΣ

Σέλινα τὰ μαλλιά σου μυρωμένα,
λύσε τα νὰ φανεῖς, ὡς εἶσαι, ὠραῖος
καὶ διώξε ἀπὸ τὸ νού σου πιά τὸ χρέος
τοῦ μεγάλου χρησμοῦ, μιὰ καὶ κανένα

τρόπο δὲν ἔχεις ἄλλογε! Καὶ μ' ἓνα
χαμόγελον ἰδὲς πὼς σ' ἔφερ' ἔως
στοῦ Ἄργου τὴν πύλην ὁ δρόμος σου
ὁ μοιραῖος
τὸ σπλάγχνον ν' ἀφανίσσεις· ποῦ σ' ἐγέν-
να.

Κανεῖς δὲ σὲ θυμᾶτ' ἐδῶ. Κ' ἐσὺ ὁμοια
τὸν ἑαφτό σου ξέχανέ τον κι ἄμει
στῆς χρυσῆς πολιτείας τὰ σταβροδρό-
μα

καὶ τὸ ἔργον σου σὰ νὰ ταν ἄλλος κάμει.
Ἔτσι κι ἄλλιως θὰ παίρνει σε ἀπὸ πί-
σου
γιὰ τὸ αἶμα τῆς μητρὸς σου γιὰ ἡ
ντροπή σου.

Διονύσιος Σολωμός

62

Στὸ ἀκρογιάλη ἀναπάουσαν ὁ γέρος
στὰ παλαιὰ τὰ ρούχα του σχισμένα
ἐκινούσε τὸ φῆσημα τοῦ ἀέρος
τὰ ἀρειὰ τὰ μαλιά του ὄλ' ἀσπρησμένα

Ἀπ' αὐτὰ ποῦ σοῦ ἐχύσαν ἀπάνου
ἓνα πέρινω θανάτου λουλούδη
καὶ πικρὰ τὸ στερνὸ σου τραγοῦδη
γλυκὲ υἱὲ τοῦ ἀδελφοῦ μου ἀρχινῶ.

Ἐ"χει ἀπείρακτο χρῶμα τὸ φύλο
ὅπως ἦτανε ζῶντας τὸ χύλο
ποῦ τῆς νεότητος γλυκὰ τὸ λουλούδη
ἐγελοῦσε δροσάτο λαμπρὸ

τῶρα ἐσβύσθη καὶ ἀργὰ τὸ τραγοῦδη
τὸ 'στερνὸ σου μὲ κάνει νὰ πῶ.

Τοῦ Μαγιοῦ ροδοφαίνεται ἡ 'μέρα
ποῦ ὠραιότερη ἡ φύση ξυπνάει
καὶ τὴν κάνουν λαμπρὰ καὶ γελαεῖ
πρασινάδαις, ἀκτιναις, νερά.

64

Ἴδου ποῦ λαμπυρὰ σουρποενδυμένο
'σταῖς ἐρμαῖς τοῦ Οὐρανοῦ βγένει τὸ
βράδη
καὶ μακρήτατο σέρνει ὀκνὸ σκοτάδη·
μαβριλιασμένο -

Παντοῦ σιωπὴ μὲν τὴν φλογέρα πνέει
βοσκοῦλα καθαρὴ καὶ τὸ καυμένο
'στὰ μοναχὰ τὰ δάση ἀρνή χαμένο
τρέχει καὶ κλείει

Οἱ τοὺς μαζωμένοι ἔκαγαν νέφη
τριγύρου γύρου εἰς τὸ μαρὸ τὸ ξύλο·
ἄλλοι ἐσφάξαν τὴν μάννα ἄλλοι τὸ ἀ-
δέλφην
ἄλλοι τὸ φίλο.

Καθένας τοὺς γιὰ ἴδῃμα ὕλερο ἐφόρει
μακρὸ καὶ ξεσχισμένο ἓνα σευδόνι
ποῦ ἐκιμάτιζε δλόασπρο σὰν τὸ χιόνι
ποῦναί 'στὰ ὄρη

Λὲν τὸ τραγοῦδη τρομερὰ τοῦ Οἰλέ-
θρου

και μουγκή και φρικτή μιά λύρα μπαί-
νει
που με κόκκαλα μαύρα είναι φτιασμένη
ένος σκελέθρου

Γλυκύτατη φωνή βγάινει ή κιθάρα

κ' σε τούτη την άφραστη άρμονία
της καρδιάς μου άπεκρίνεται ή λακτά-
ρα.

Οί άριθμοί παραπέμπουν στην Πανομοιό-
τυπη του Α. Πολίτη

Διον. Καρατζάς

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΕΙΝΑΙ Η ΚΙΝΗΣΗ

Τò δημοτικό τραγούδι γεννήθηκε με την άπλή κίνηση της γλώσσας-ζωής για να υπάρχει κίνηση στη ζωή-γλώσσα.

Και τò λουλούδι γεννήθηκε με την άπλή κίνηση της γής για να υπάρχει άπάντηση-κίνηση στη γή-κόσμο.

Κάθε γνήσιο γεννιέται με μίαν άπλή κίνηση· γιατί κάθε γνήσιο ζει· κι ή ζωή είναι κίνηση άπό παντού για τά όλα.

Γι αυτό τò λουλούδι είναι ποίηση, κάθε γνήσιο είναι ποίηση, τò δημοτικό τραγούδι είναι ποίηση, γιατί είναι ανθρώπινο γνήσιο λεύτερο ζωή. "Άρα κινείται. Με μιά κίνηση δυναμική άπό μέσα πρòς τά έξω κι άπό έξω πρòς τά μέσα στο δρόμο του έγω του έσυ των άλλων για μένα για σένα για τούς άλλους.

Κι όσο δέν πετυχαίνουμε να κινηθούμε μαζί του, σταματάμε στις διαπιστώσεις και στις προφητείες καμαρώνοντας για τò άγχος και τò ψέμα του πολιτισμού μας.

Η ζωή δέν περιμένει.

Τò λουλούδι μεγαλώνει έστω κι άν μαραθεί.

Η ιστορία μας θά σκάσει άπό τò έπιτηδευμένο κούνημα της μέσης της· κι έμεις μετρώντας (τί;) θά κινούμαστε άκίνητοι άπό πού για πού;